

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 699/06
24.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Jovanke Kažić, Branislave Apostolović, Milomira Nikolića i Mirjane Grubić, članova veća, u parnici tužioca AA čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog "BB", čiji je punomoćnik BA, radi poništaja otkaza ugovora o radu, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Pazaru Gž.1.br.662/05 od 18.1.2006. godine, u sednici održanoj dana 24.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Pazaru Gž.1.br.662/05 od 18.1.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Pazaru P.1.br.171/03 od 2.9.2004. godine, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev kojim je tužilac tražio da se poništi odluka direktora tuženog od 21.4.2003. godine kojom se otkazuje ugovor o radu od 10.4.2000. godine. Stavom II odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka.

Odlučujući o žalbi tužioca Okružni sud u Novom Pazaru je presudom Gž.1.br.662/05 od 18.1.2006. godine, odbio žalbu kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv navedene drugostepene presude tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pravilnost pobijane presude u smislu čl. 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti kao ni bitna povreda iz čl. 354. st. 2. tač. 14. ZPP-a na koju u reviziji ukazuje tužilac obzirom da su dati razlozi o odlučnim činjenicama jasni i bez protivurečnosti.

Tokom postupka je utvrđeno da je tužilac bio radnik tuženog na poslovima vozača na neodređeno vreme. Odlukom direktora tuženog od 21.4.2003. godine tužiocu je prestao radni odnos u smislu čl. 101. st. 1. tač. 4. Zakona o radu RS zbog nepoštovanja radne discipline odbijanjem da obavlja poslove na koje je raspoređen, kao i nedoličnog i neodgovornog ponašanja usled koga ne može da nastavi rad u "BB". Saglasno čl. 101. st. 2. Zakona o radu, pre otkaza ugovora o radu direktor tuženog je 17.4.2003. godine pismeno upozorio tužioca na postojanje razloga za otkaz ugovora o radu a takođe je u smislu čl. 104. st. 3. Zakona o radu pribavio mišljenje sindikata. Osim toga, nižestepeni sudovi su utvrdili da je rešenjem o raspoređivanju od 6.12.2002. godine tužilac raspoređen na poslove obezbeđenja zbog zdravstvenih razloga (čestih lumbalnih tegoba koje se pojavljuju za vreme vožnje zbog čega je tužilac često išao na bolovanje).

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili kao neosnovan tužbeni zahtev za poništaj osporene odluke o otkazu ugovora o radu.

Neosnovano se revizijom ukazuje na pogrešnu primenu materijalnog prava obzirom da između tužioca i tuženog nije zaključen ugovor o radu pod izmenjenim uslovima u pogledu tužiočevog rada na poslovima obezbeđenja.

Naime, tokom postupka je utvrđeno da su protiv tužioca od strane ovlašćenih lica podnošene prijave zbog samovoljnog napuštanja radnog mesta i nemarnog rada i to 7.4.2003. godine kada je zatečen da za vreme svoje smene od 19 časova do 7 časova nije bio na svom radnom mestu, da je dana 9. i 10.4.2003. godine u 4 časa došlo do krađe goriva iz dva automobila i to jednog sanitetskog vozila i vozila direktora na mestu koje je trebalo da bude obezbeđeno od strane tužioca, a dana 10. i 11.4.2003. godine u dva navrata tužilac je zatečen da spava na dečijem odeljenju, te da je dana 16.4.2003. godine obijena apoteka koju je obezbeđivao tužilac.

Iako je tužilac podneo tužbu sudu za poništaj rešenja o raspoređivanju od 6.12.2002. godine na radno mesto obezbeđenja, nepoštovanje radne discipline, nesaveno i neodgovorno ponašanje tužioca do pravosnažnog okončanja predmetne parnice i po oceni Vrhovnog suda, ne oslobađa tužioca odgovornosti za učinjene propuste na radu. Stoga su pravilno nižestepeni sudovi zaključili shodno čl. 101. st. 1. tač. 4. Zakona o radu da je iz opravdanog razloga koji se odnosi na ponašanje tužioca osporenom odlukom tužiocu zakonito otkazan ugovor o radu.

Ostale navode revizije kojima se na posredan ili neposredan način pobija ocena dokaza i utvrđeno činjenično stanje Vrhovni sud nije ispitivao budući da se činjenično stanje u smislu čl. 385. st. 3. ZPP-a revizijom i ne može pobijati.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud je na osnovu čl. 393. ZPP-a u vezi čl. 491. ZPP-a ("Službeni glasnik RS", br.1254) odlučio kao u izreci.

Predsjednik veća-sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd